

Církevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského
vyznania na Slovensku Galanta

LISTY GALANTSKÝM 11/2021

Milí bratia a sestry,

*aj dnes k Vám prichádzame so zborovými listami, ale v dnešných listoch nenájdete kázeň. Chceme v nich trocha načrieť do nedávnej minulosti nášho cirkevného zboru v súvislosti s našimi dvomi kostolmi. Na Svätodušné sviatky pripadlo 29. výročie pamiatky posvätenia kostola v Galante a kostola v Matúškove. Hoci oba kostoly boli posvätené v jeden a ten istý deň, v Matúškove sa so stavbou začalo omnoho skôr. V Galante sa pôvodne plánovalo postaviť len jednoduchú zborovú sieň, preto sa tu neuskutočnilo slávnostné posvätenie základného kameňa kostola ako v Matúškove. Terajšiu podobu kostol v Galante dostal až pristavením veže v roku 1997. V Matúškove stavbe kostola predchádzalo slávnostné polozenie základného kameňa, a tak došlo aj k čiastočnému splneniu dlhoročnej túžby horlivých členov zboru postaviť si svoj vlastný chrám, ktorý im od príchodu z Dolnej zeme nesmierne chýbal a po ktorom túžili. Posviacku v slávnostnom ovzduší členov cirkevného zboru vykonal brat konsenior Ondrej Bartko. O tomto mimoriadnom podujatí napísal vtedajší zborový farár do Evanjelického posla spod Tatier príspevok pod názvom: **Z lásky k Pánovi**. Tento článok teraz pri príležitosti 31. výročia posvätenia základného kameňa kostola v Matúškove uverejňujeme v plnom znení. Vďaka patrí všetkým horlivým členom zboru za ich prejav lásky k Pánovi aj tým, že sa angažovali a pričínili o to, aby naše kostoly v Galante a v Matúškove mohli byť postavené a slúžiť svojmu účelu, šíriť evanjelium nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista. Väčšina z vtedy horlivých bratov a sestier cirkevného zboru už pomrela, ale stále sme im vďační za ich odkaz, ktorý nám stavbou kostola zanechali. Nech im dá Pán Boh večnú slávu. **“Ale múdri skviet’ sa budú ako blesk oblohy a tí, ktorí mnohých privádzajú k spravodlivosti, budú ako hviezdy na večné veky”**(Daniel 12,2-3).*

Mgr. Jaroslav Mlynár

Z lásky k Pánovi

Celý cirkevný zbor galantsko-matúškovský, a v ňom hlavne matúškovskí evanjelici, posviackou základného kameňa pre stavbu nového, ale aj prvého evanjelického kostola v Matúškove, sa ocitol dňa 24. júna 1990 v II. nedeľu po Svätej Trojici vo významnej dejinnej udalosti. Postaviť dom je zaiste namáhavé. Ale postaviť dom Boží znamená nielen namáhať sa, ale aj prejaviť v skutkoch svoju lásku a vďaku Pánu Bohu a Jeho svätej cirkvi. To všetko je ešte len pred veriacimi zboru a obdobie výstavby novej svätyne, ktorej základný kameň zbor posvätil, ukážte, kto a ako sme sa namáhali, koľko lásky a vďaky sa zrodilo v našich srdciach. Či sme milovali Pána Boha z celej sily a z celej duše, či sme skutočne Krista za Syna Božieho a teda nášho Spasiteľa považovali, či sme pristupovali k Nemu živému kameňu, ľuďmi zavrhnutému, ale Bohom vyvolenému a váženému, aby sme sa ako živé kamene budovali v duchovný dom, sväté kňazstvo a prinášali duchovné obete, príjemné Bohu. Veď je napísané: *„Ajhľa, kladiem na Sione uhol'ný kameň, vyvolený, vzácny, a kto verí v Neho, nebude zahanbený“*.

Trochu lásky a vďaky sme už v cirkevnom zbore preukázali tým, že sme sa s Božou pomocou, hoc malé spoločenstvo veriacich, pustili do tohto diela a Vinici Pánovej a priniesli sme aj svoje milodary na oltár lásky a vďaky oproti Pánu Bohu. Mnohí priniesli svoje obete vo forme finančného milodaru na stavbu tejto novej svätyne. A boli to skutočné obete, pretože niektorí doniesli milodary vo výške desať, pätnásť alebo i dvadsať tisíc korún. Naše milodary nesmú byť merané ich výškou, ale mierou lásky k Pánu Bohu a Jeho cirkvi. Pretože to, čo je možno v mojich silách, nie je v silách môjho blížneho. Nezabúdame však, že kto viac prijal, je povinný viac dať. Kto menej, nech menej dá. Len Pán Boh vidí do najskrytejších záhybov ľudskej duše, len On bude merať mieru našej lásky k Nemu a Jeho cirkvi, spoločenstvu bratov a sestier v Jeho mene.

Ako veriaci evanjelici máme všetko konať na platforme lásky, pretože Boh, v ktorého veríme, je láska. Každý, kto prebýva v láske, prebýva v Bohu a Boh prebýva v ňom. O túto lásku prosíme nielen pre náš zbor, ale pre celú našu drahú cirkev. Všetci to veľmi potrebujeme. Ak od Krista ako nášho Spasiteľa očakávame lásku, buďme aj my bohatí v láske. Keď tejto lásky budeme mať dostatok, nemusíme sa báť. Sám Pán Boh bude

robiť pri nás divy, aby sa ľudia pýtali, akou mocou to robíme. Len práca spojená s láskou má zmysel. Vieme, že nikto z ľudí nie je dokonalý v láske, ale mocou Ducha Svätého sa nielen môžeme, ale aj máme zdokonaľovať.

Sme povinní znášať slabosti nevládných, bremená jedni druhých, a nie v sebe mať záľubu. Veď ani Kristus nemal záľubu v sebe. Prijímajme sa vospolok, ako nás aj Kristus prijal na oslávenie Boha. Do akej miery to dokážeme bude závisieť od toho, koľko lásky Božej necháme prebývať v našom srdci. Ktokoľvek z čitateľov Evanjelického posla spod Tatier alebo spolubratov a spolusestier v našom Pánovi v zmysle už spomínaných slov by chcel dobrovoľne a z čistej lásky finančne podporiť toto bohumilé dielo výstavby novej svätyne a prejaviť aj takýmto spôsobom lásku k Pánovi a Jeho jednému malému cirkevnému zboru, môže zaslať svoj milodar poštovou poukážkou na adresu: Evanjelický farský úrad ev. a. v. Bratislavská 20, 924 01 Galanta.

Milý čitateľ (ka) Evanjelického posla spod Tatier.

Túžba stavať kostol v Matúškove nevznikla v tunajších veriacich len teraz. Je to dávne želanie najvernejších tohto zboru. Po prvýkrát táto túžba vznikla vtedy, keď sa zriadil tento cirkevný zbor presídlením

dolnozemských Slovákov, ktorí tvorili a aj dnes tvoria väčšinu cirkevného zboru a ktorí si zanechali svoje predkami vybudované kostoly na Dolnej zemi. Mnohí sa ťažko uspokojovali so skutočnosťou, že tu v staronovej vlasti nemajú svoj riadny kostol, kostol, na aký boli na Dolnej zemi zvyknutí. Služby Božie konané v škole, či dokonca v kine, boli len núdzovým riešením vtedy ešte veľmi živého cirkevného zboru. Mnohí mali veru slzy v očiach, keď si spomenuli na svoj dôstojný kostol na Dolnej zemi. A teraz - len škola, či kino. K čiastočnému uspokojeniu došlo, keď si zbor zakúpil a na modlitebňu prerobil starý rodinný dom, ktorý až do dneška slúži v skromnosti k duchovnému životu zboru. V 50. rokoch sa už dokonca urobila aj menšia zbierka na stavbu kostola, ale stavba sa nerealizovala, pretože nepriaznivé spoločensko-politické pomery vtedajších rokov to absolútne neumožňovali. A tak vyše 40 rokov za zbor musel uspokojovať so skromnými, ba viac než len skromnými provizórnymi priestormi. Za tie roky mnohí pomreli. Odišli aj tí najvernejší. Zbor sa umenšoval tlakom bývalého spoločensko-politického systému namiereného ostro proti cirkvi, ale aj úpadkom náboženskej aktivity mnohých cirkevníkov pod vplyvom sekularizácie, ktorá v zbore bez tradície zohrala veľkú úlohu. Niektorí možno zo strachu, z ľahostajnosti a či z nevedomosti, a len Pán Boh vie prečo, odpadli od ohniska viery a vyhasli. Zostali aj verní. A tak po 40. rokoch stále intenzívneho chátrania terajšej budovy modlitebne a po pôvodne plánovanom asanovaní budovy sa zbor ešte pred dvoma rokmi rozhodol s Božou pomocou postaviť nový, a hoc len malý, ale dôstojný stánok Boží. Že tu boli obavy a že tie máme v zbore aj teraz, s tým sa vôbec netajíme. Ale máme vieru a tak aj dôveru v Pána Boha. Vyhrala viera a dôvera v Pána Boha nad strachom a obavami. Kiež by nás táto viera a dôvera priviedla aj k uskutočneniu diela, ktoré sme si predsavzali. Prosíme Vás, bratia a sestry, modlite sa za nás. Nech položenie základného kameňa pre nový **n á š** (tým myslíme celú našu cirkev) kostol je pre náš cirkevný zbor položením základu k novému životu viery: životu v cirkvi a s cirkvou – nevestou Kristovou, životu s Pánom Ježišom, ktorý je zárukou nášho života vo večnosti v Božej sláve. K tomu nech nám pomáha Trojjediný Pán, Otec, Syn, i Duch Svätý. Jemu nech je česť a sláva po všetky veky vekov.

Jaroslav Mlynár